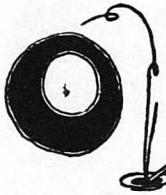

ΤΑ ΑΛΥΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΠΕΤΡΟΥ Γ'

Τι ρόλο έπαιξε η Αικατερίνη ή Μεγάλη στην έκθρονισή του συζύγου της. Η σύλληψις και η φυλάκις του τσάρου. Ώρες φυλακίς και...κωλικίς πενου. Η τερατώδης εύνοια του αυτοκράτορος. Οι δύο δεσφόνες στο κελλί του φυλακισμένου. Πώς ο Όρλωφ δηλητηρίασε τον Πέτρο. Το φριχτό έγκλημα, κτλ. κτλ.

θάνατος του τσάρου Πέτρο του Γ' εξακολουθεί να περιβάλλεται μέχρι σήμερα από πυκνόν πέπλον μυστηρίου. Κανείς δεν κατορθώσας ακόμα να εξακριβώση, αν ο τραγικός αυτός τσάρος, ένας από τους πιο ανισόρροπους αυτοκράτορας της Ρωσίας, δεν δολοφονήθηκε από τον 'Αλέξη Όρλωφ και δυο φίλους του, επειδή αποπειράθηκε να τους σκοτώση ή αν οι τρεις αυτοί τον έγκαναν έκτελώντας διαταγές της συζύγου του, της αυτοκράτειρας Αικατερίνης της Μεγάλης.... Πολλοί ιστορικοί βασίστηκαν

στο ότι η Αικατερίνη αντίπαθους τρομερά τον έκφυλο και ανισόρροπο σύζυγο της, για να υποστηρίξω, ότι ή ίδια ή αυτοκράτειρα έβαλε τους εύνοιας της αδελφούς Όρλωφ να την απαλλάξουν από τον ανεπιθύμητο Πέτρο. Η εξέγηση αυτή φανείται πολύ λογική, με μόνη τη διαφορά, ότι δεν μπορεί ν' αποδειχθί...

Γεγονός είναι, ότι ή αυτοκράτειρα ήθελε τόσο πολύ να ξεφορτωθί τον σύζυγο της, ώστε έπεισε τους αδελφούς Όρλωφ να επαναστατήσουν εναντίον του και να τον καθαρίσουν. Η επανάσταση έγινε στις 8 'Ιουλίου 1762, επέτυχε—πώς να μην επιτύχη, αφού την υποστήριξε από τα παρασκήνια ή ίδια ή αυτοκράτειρα!—και ο τσάρος Πέτρος συνελήφθη και φυλακίστηκε στο φρούριο Σλουσέλβουργκ, που είναι χτισμένο μέσα στη λίμνη Λαγόδα...

Ας δώσουμε όμως τον λόγο στον κόμητα ντε Σεγκύρ, ο οποίος χρησίμευε λίγα χρόνια αργότερα προσθετής της Γαλλίας στην Πετρούπολη, για να μας αφηγηθί ο ίδιος την συνέχεια της τραγικής αυτής ιστορίας:

«...Ο τσάρος Πέτρος φοβήθηκε τόσο πολύ όταν τον συνέλαβαν οι επαναστάται και τον έκλεισαν στο φρούριο Σλουσέλβουργκ—γράφει ο κόμη ντε Σεγκύρ στ' «Απομνημονεύματά του—ώστε τον έπισας ένας...τρομερός κωλικίονος, με όλες τις συνέπειες του. Ούτε καν πέρασε από το νού του ανισορρόπου αυτού αυτοκράτορος ή σκέψις, ότι θα μπορούσε ν' αντισταθί στους επαναστάτες, να κάνη και αυτός κάτι για να περισώρη, αν όχι τον θρόνο του, τουλάχιστον την αξιοπρέπεια του!... Αφού έκλαψε επί ώρα σαν μικρό παιδί...παρήγγειλε να του φέρουν ένα υποκαλί θότκα και πεντέξη γεμάτες πίπες. Το αποτέλεσμα ήταν να χειροτερέψη ή κατάσταση του και να αισθανθί ισχυρότερες στομαχικές ανωμαλίες!

Ένας από τους στρατιώτες που τον φρουρούσανε, τον λυπήθηκε και τον ρώτησε μήπως μπορούσε να του κάνη τίποτα για να λιγοστέψουν οι πόνοι του. Και ο τσάρος αποκρίθηκε χωρίς τον παραμικρό διαταγμό:

—Ναί, ναί, αγαπητέ μου άνθρωπε! Νά πώς να μου φέρης την δεσποινίδα Βοροντσώφ, τα σκυλιά μου, τον άρρηπ μου και το θιολί μου!...

Η δεσποινίς Βοροντσώφ, ή εύνοιας του τσάρου, ήταν μία γυναίκα απερίγραπτης άσχημιάς, μία πανούφηλη και ξεραγκισιαή Γερμανίδα, με πρόσωπο μαύρο σαν κάρθουνο. Ωστόσο, ο Πέτρος την αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε συχνά ρωτούσε τους αλλοκίους του με μεγάλη σοβαρότητα:

—Δεν την θρίσκετε άραίς την Βοροντσώφ; Πέστε μου, ειλικρινώς, δεν κνάω καλά που την προτιμώ από την Αικατερίνη!...

Ο μαύρος που ζητούσε ο τσάρος ήταν ένας γελωτοποιός. Τα σκυλιά του ήταν δημολογουμένως ζώα πολύ έξυπνα, γυμνασμένα από τον αυτοκράτορα να κάνουν θαυμα-

στές ακροβασίας. «Όσο για το θιολί, πρέπει να σάς πώ, ότι ο Πέτρος...δεν ήξερε διάλου θιολί! Αυτό, όμως, δεν τον εμπόδιζε να περνάη πολλές ώρες τη μέρα βασανίζοντας αλύπτατες χορδές του θιολιού του, προς μεγάλη απέλιπια έκλεινον που τον άκουγαν, οι όποιοι, φυσικά, δεν τολμούσαν να έκφρασαν την πραγματική τους γνώμη για την μαεστρία του έστεμένου θιολιστού!

Ο στρατιώτης, λοιπόν, ξετέλεσε τις έπιθυμίες του τσάρου. Και ο Πέτρος, από τη στιγμή που άπότησε το φρούριο ό,τι του χρειαζότανε για ναίνα εύτυχημένως, λησμόνησε τους πάντας και τα πάντα στην δεσπώδη άγκυλιά της δεσποινίδος Βοροντσώφ κι ανάμεσα στα γαυγίσματα των σκυλιών του και τους μορφασμούς του μαύρου γελωτοποιού του!... Δεν είχε άδικο ο Φρειδερίκος ο Β', ο οποίος είπε, μόλις έμασε την σύλληψη του τσάρου:

—Ο Πέτρος άφησε να τον έκθρονίσουν σαν ένα μικρό παιδάκι που το στέλνουν να κνάη ναί!...

Η...ωραία αυτή ζωή θάσταξε τρεις μέρες. Την τετάρτη, το πρωί, δυο άντρες παρουσιάστηκαν ξαφνικά μπρος στον τσάρο. Ο ένας ήταν ο στρατηγός 'Αλέξης Όρλωφ, στον όποιο η Αικατερίνη είχε αναθέσει την έπιτηρησι του Πέτρο, και ο άλλος ένας αξιωματικός ονομαζόμενος Τέπλωφ. Έβγαλαν έξω τα σκυλιά, τον άρρηπ και την δεσποινίδα Βοροντσώφ κι έμειναν μόνο με τον Πέτρο.

Όταν, ύστερ' από μερική ώρα, θγήκανε και αυτοί από το κελλί του φυλακισμένου, ο τσάρος πσών των Ρωσίων, δεν ζούσε πια!...

Τι είχε συμβή:

Ένας από τους στρατιώτες του φρουρίου, τον όποιο γνώρισα προσωπικώς, και ο όποιος, καθώς μου είπε, ήξερε καλά όλα τα καθέκαστα, μου αφηγήθηκε ως έξης—αφού του υποσάχηκα μία γυναίκα άμοιθή—τη δραματική σκηνή της δολοφονίας του αυτοκράτορος:

«Ο Όρλωφ και ο Τέπλωφ, μόλις μήκικανε μέσα, είπαν στον τσάρο, ότι σε λίγο καιρό θα τον άφιναν ελεύθερο και κάθησαν να πιούν για να γιορτάσουν το εύχριστο αυτό γεγονός! 'Ενώ όμως ο Τέπλωφ προσπαθούσε να διασκοδάση τον τσάρο, ο στρατηγός Όρλωφ γέμισε τρία ποτήρια, άδειάζοντας σε κείνο που θα έδινε στον αυτοκράτορα ένα μπουκαλάκι δηλητήριο... Ο τσάρος πήρε το ποτήρι από τα χέρια του Όρλωφ και το άδειασε μονορούφι, χωρίς να υποπτεύεται ότι περιείχε το θάνατο...

Ύστερ' από λίγο, ένοιωσε τρομερούς πόνους στο στομάχι. Ο Όρλωφ θέλησε να του δώση και δεύτερο ποτήρι βότκα...για να του περισώσουν οι πόνοι! Μά ο τσάρος κατάλαβε τα πραγματικά του σχέδια. Πέταξε με δύναμι το ποτήρι στο πάτωμα και άρχισε να κλαίη...

—Γιατί μου τόκασες αυτό, Όρλωφ; φώναξε. Μήπως δεν σε θεωρούσα τον καλύτερο φίλο μου... Ήξερα ότι εσύ και οι αδελφοί σου αγαπάτε την Αικατερίνη... ήξερα ότι είχατε φιλη την αυτοκράτειρα... μά δεν σάς έκανα ποτέ την παραμικρή παρατήρησι!... Γιατί, λοιπόν, με δηλητηρίασες;...

»Υστερα, ο τσάρος άρχισε να ουρλιάζη από τους πόνους...

—Δώστε μου γάλα. Δώστε μου λίγο γάλα να μου περάσουν οι πόνοι... Καίγονται τα σωθικά μου!... Βοήθεια! Βοήθεια!...

Μά ο Όρλωφ και ο Τέπλωφ, χωρίς να συγκινηθούν από τα ξεφωνιά του αυτοκράτορος, τον πιέζανε να πιή και άλλη βότκα...

Ξαφνικά, ώρμησε στο δωμάτιο ένας Γάλλος θαλαμηπόλος, άπεσπασμένος στην υπηρεσία του τσάρου. Ο Πέτρος έπιασε στην άγκυλιά του, φωνάζοντας:

—Δεν φτάνει που μου πήρανε την γυναίκα μου και τον θρόνο μου, θέλουν τώρα να μου

Η Μεγάλη Αικατερίνη

πάρου και τη ζωή!...

»Ο 'Ορλώφ και ο Τέπλωφ έβγαλαν δια της θίας έξω τόν βαλαμπόλο, ο οποίος ζήτησε να υπερασπιστή τόν τσάρου... 'Ο αυτόκράτωρ, έπωφεληθήκε της στιγμιαίας άπασαχλήσεώς τους με τόν Γάλλο, άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι άπό τόν τραπέζι και γύμισε εναντίον τους. Και θά κάρφωνε τόν μαχαίρι σις πλάτες τού 'Ορλώφ, άν δεν προλάβαινε ο Τέπλωφ να φωνάξη:

—Τό νού σου, στρατηγέ!
»'Ο 'Αλέξης γύρισε άνα άσπρατή, άρπαξε τόν ώπλισμένο χέρι τού Πέτρου και τόν άνάγκασε ν' άφήση τόν μαχαίρι. "Υάτερα, τρελλός άπό θυμό, ξάπλωσε κάτω τόν αυτόκράτωρα, τόν πάτησε στό στήθος με τά γόνατα και άρχισε να τόν χτυπά με τήν σιδερένια του γροθιά στό κεφάλι... 'Ο τσάρος μούγκριξε σάν θηρίο πού τόν σφάζουν.

»Τή στιγμή κείνη, πήκε μέσα και ο πρίγκηψ Μπαριαντίσκη, ο διοικητής της φρουράς τού φρουρίου.
»Ακόμα δέν τόν ξεκάτατε!... φώναξε θυμωμένος.
»'Αρπαξε άπό τόν τζάκι μία θραειά τσιμπίδα κι' άρχισε να χτυπά μ' αυτήν τόν αυτόκράτωρα στό κεφάλι—κάνοντας τόν κρανίο του λυώμα!...

— »'Ετσι πέθανε ο τσάρος Πέτρος Γ'...
—Ποιά είνε τώρα ή προσωπική σου γνώμη σχετικά μ' αυτό τόν έγκλημα, ρώτησα τόν παλιό στρατιωτικό πού μου έδωσε τίς παραπάνω πληροφορίες. Νομίζεις πώς οι τρεις αυτοί άθωροι ποί σκότωσαν τόν τσάρο άπό δική τους πρωτοβουλία, ή μήπως εξετέλεσαν διαταγές της Αικατερίνης;

—Πού θέλετε να τόν ξέρω εγώ αυτό; μου άποκρίθηκε ο συμμοιλητής μου, χαμηλώνοντας τά μάτια του. Τό μόνο πού ξέρω, είνε ότι ο 'Αλέξης 'Ορλώφ ανέφερε στην αυτόκράτειρα πως αναγκάστηκαν, αυτός και οι φίλοι του, να σκοτώσουν τόν τσάρο, έπειδή τούς άπειλούσε ότι θά τους δολοφονήση άν δέν τόν άφήσουν άμέσως έλευθερο... Τίποτ' άλλο δέν μπορώ να γνωρίζω εγώ, ένας ταπεινός και άγνώστου άνθρώπου τού λαού. Μά ο Θεός είνε μεγάλος και άγαπά ή Ρωσία!

Τήν ίδια άμφιβολία πού είχε ο άγαθος αυτός άθώρωπος, έχω κι' εγώ.

'Η άλήθεια είνε, ότι ο τσάρος δέν στέργησε, με τόν θάνατό του ένα μεγάλο κεφάλι... Μά ήταν τόσο συμπαθητικός, παρ' ό- λες τίς παρανομίες και τά άνομορίες του, ώστε άξιζε άσφαλώς να έχη καλύτερο τέλος... Και ή Αικατερίνη ή Μεγάλη σά- λωσε μία αυτόκράτειρα τόσο γοητευτική, ώστε δέν θά έπρεπε να κηλιδωθεί ή μνήμη της άπό τήν ύπόνοια, ότι αυτή προκάλεσε τόν τραγικό θάνατο τού συζύγου της...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Είχαμε ένα Καζανόβα...θωμό τόν Μοζούκιν. Τελευταία είδαμε έναν άλλον Καζανόβα...Λαλιότατο, με τόν ίδιο ήθοποιο. Γυρίζεται τώρα στό Παρίσι και ένας τρίτος «Καζανόβας», με πρωταγωνιστή τόν Σάρλ Μπουαγιέ.

Στό στούντιο της «Ούφα» άρχισε τού γύρισμα της «Πριγκί- πιασας της Τσάρτας», άπό τήν ύμνωμη και άθάνατη όπερέττα τού «Εμμεριχ Κάμαν. 'Ο Χίτλερ έδειξε προσωπικό ένδιαφε- ρον γιά τήν επιτυχία της ταινίας αυτής, ή όποία θά μεταδώση σ' όλον τόν κόσμο ένα άπό τά ωραιότερα μουσικά έργα της σύγχρονης Γερμανίας.

Πολλά και διάφορα ψιθυρίζονται στό Χόλλυγουντ, σχετικά με τήν εξαιρετική συμπάθεια πού δείχνει ή Λίλιαν Χάρθευ γιά τόν Τζόν Μπόλς, τόν «αρτεναίρ» της στά τελευταία της φιλμ. Στό διάστημα αυτό, ο Βίλλυ Φρίτς—ό...κρυφός σύζυγος της Γερμα- νίδος θεντέτας—δέν φαίνεται άπαρηγόρητος στό Βερολίνο, γιά τήν άπουσία της γυναίκας του. 'Η άλήθεια είνε, ότι ή Ρε- νάτε Μύλλερ, μαζί με τήν όποία έπεσκέφθη πρόπερσι τήν Α- θήνα, ξέρει να κρατά ευχάριστη συντροφιά...

'Ο Πάμπστ, ο μεγαλοφυής Γερμανός σκηνοθέτης, εξακολουθεί να μένει στό Χόλλυγουντ χωρίς δουλειά! Πήγε στην 'Αμερικανική κινηματογραφόπολι γιά τά έργασή, μά δέν μπόρεσε να έξοικειωθεί με τόν περιβάλλον τών στούντιο, ούτε και να όποια- χθή στις άξιώσεις τών διευθυντών τών εταιριών.

'Από μία Ρωσική στατιστική γιά τήν κινηματογραφική κί- νηση στην Ε.Σ.Σ.Δ., πληροφορούμεθα, ότι στή Ρωσία θά γυ- ριστούν, κατά τήν διάρκεια τού 1934, δακακόσια δυδώντα φιλμ. 'Από αυτά, τόν τριακόσια θά είνε μορφωτικά, τά τετρακόσια προπαγανδιστικά και τά ύπόλοιπα διασκεδές μυθιοτηρημάτων και κλασικών μουσικών έργων. Συγκεκριμένα, γίνεται σημε- ρα στή Ρωσία μία τεραστία προσπάθεια γιά να «φιλμοποιή- ουν» όλες τίς όπερες τού Βάγνερ.

Τά Γαλλικά κινηματογραφικά περιοδικά δημοσιεύουν έκτε- νείς νεκρολογίες τού «Πεπέ», τού άγαπημένου σκυλιού της 'Υ- φόν Πρεντάν, μιάς άπό τίς ποτέρες ήθοποιούς της «Κομεντί 'Φρανσαίς» πού έπαιξαν σέ φιλμ. Χάρη της Ιστορίας, σάς γνω- στοποιούμε, ότι ο πολύκλαυτος Πεπέ πέθανε άπό θαρυστομα- γία, έπειδή έφαγε δεκάξη μπανάνες!...

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΣΜΕΝΑ

ΣΕΡΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μετάφρασις ΑΧΙΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

Α.

'Ο βασιλέας Λάζαρος νύχτα θαθεία δειπνούσε, κι' ή ώμορφη βασίλισσα Μηλίτσα τόν κερνούσε. Στ' άσπρο της χέρι έτρεπε τόν άσημένιο τάσι. Γιατί της έλεγ' ή καρδιά κρυφά πως θά τόν χάση. —Πέ μου, κορώνα άτίμητη τών Σέρβων, είπε, πέ μου. 'Εσύ μισεύεις τήν αούή στό δρόμο τού πολέμου. Μ' όλα τά παλληκάρια σου και τούς πιστούς σου—ένα, Δέν θέ ν' άφήσης άπ' αυτά άκόμα και γιά μένα; Ποιός, σάν σου γράφω, τά πικρά θά φέρνη γράμματά μου; Κι' αυτός της άποκρίθηκε γλυκά: —Βασίλισσά μου, 'Από τά παλληκάρια μου όποιον κι' άν θέλεις κράτει, Στόν πύργο σου τόν άψηλό, στό δυνοτό παλάτι. Κ' έκείνη είπε με ματία θολή και δακρυσμένη: —Τό Βόσκο μου ήθελα στό πλάγι μου να μένη! Τό Βόσκο μου, τόν σπερνό της μάννας μου ελαστάρι. Τό νιάτερο αδελφί μου, τ' άγένειο παλληκάρι. —Αύριο, της είπε, της αύγής δέν προσάλη τ' άστρο. Κι' όλες ή πόρτες μονοιάς άνοίξουνε στό κάστρο. 'Ελα στό άχυρούατο πού έχουε σημενά: 'Όλα θά θυγούν άπό έκεί μαζί τ' άνδρειομένα Καθάλλα, παλληκάρια. Οι Σερβοί οι εξακουστοί, με τά μακριά κοντάρια: Πρώτο τόν Βόσκο θά ίδης τ' άγένειο παλληκάρι. Μά τή σημαία τού Σταυρού μπρός σ' όλους καθάλλαρη! Χαίρετά τον, και σ' όνοια δικό μου σάν ζυγούση, Πές σ' άλλον τή σημαία σου, άνδρεϊνον να τήν δώση. Κι' αύτός νάληθι σιά σου, Στόν πύργο σου τόν άψηλό να μένη συντροφιά σου.»

Β.

Τήν άλλη μέρα, της αύγής σάν έλαμψε τού άστρο, Κι' όλες ή πόρτες μονοιάς άνοίξανε στό κάστρο, Βυγήκ' ή Μηλίτσα βιαστική κ' έστάθη να προσμένη! Τό στρατέμα έράνηκε, άρχήνησε να θυγαίνη. Τό Βόσκο είδε μπροστά άπ' όλους καθάλλαρη: Είς τά πλευρά τού μαύρου του έκρέμοταν με χάρη Περήφαν' ή σημαία του, κι' άπάνω στήν κορφή της. 'Ελαμψ' ολόχρυσος σταυρός, σάν ήλιος, σάν κομήτης... Τό χαλινάρι έπιασε τού μαύρου του και κλαίγει. Γ' αδελφί της άγκάλιασε και χαμηλά τού λέγει: —'Αγαπημένο μου αδελφέ, Βόσκο Γιουγκουβίχη, Δός σ' άλλον τή σημαία μας, δάλ' τόν σπαθί στή θήκη! Είς τήν Κροσκόθα κάθησε, άν μ' αγαπάς, μ' μένα. 'Από τά τούσ' αδελφια μου, άπ' τά έννια μου, ένα 'Ο Λάζαρος έδεχθήκε να μείνη συντροφιά μου. Και σένα θέλει, Βόσκο, άπ' όλα ή καρδιά μου! Κι' ο Βόσκο της άπαντά, κι' ο Βόσκο της λέγει: —'Γύρνα στόύ άσπρου πύργου σου, βασίλισσα, τή στέγη! Τόν τιμημένο όποιο του είς άλλον ποίος άφίνει; Ποιός έχει αίμα στήν καρδιά και όλο δέν τόν χονει;... Είς τού 'Αμσέλου, τάσε με, τόν δρόμο να κινήσω. Σταλιά-σταλιά τόν αίμα μου γιά τόν Χριστό να χυσω.» Είπε, τού μαύρου του κεντά και τρέχει να προφύση. Τά παλληκάρια πούτρεχνε έμπρός του να περσση. Και ή Μηλίτσα έπιασε σάν κνήμο τού λυγίσει! 'Από μακριά ο Λάζαρος τήν είδε και δακρύζει. Γύρω-τοιγύρω του κυττά, κι' άπάνω άπ' τ' άλόγο του, Τό Γολοδάνο, φώναξε, τόν δούλο τόν ποτό του. —Σήκωσε τή βασίλισσα, τού είπε, μην άργήσης. Είς τόν παλάτι να τήν πάς και μη τήν παρατήσης! Στόύ Γολοδάνο τή μορφή ή λυπή ζουγοραφή! Κατέθη άπό τόν άλόγο, σάν άνεμος έχυθη, Σηκώνει τή βασίλισσα, τήν πάει στό παλάτι, ξαναπηδά (στό άτι,

Τό άλόγο τού σπερνάει όλόπνητα τρελλαίνει, Φτάνει στό στρατέμα κ' έκεί μονάχα έξαστοαίνει!

Γ.

Κ' ή νύχτα σάν άπέρασε, τήν άλλη τήν ήμέρα, Δυό κόρακες κατάμαυροι εοχίζαν τόν άέρα. 'Απ' τού 'Αμσέλου γύριζαν τόν δρόμο κουρασμένοι, Και στή Κροσκόθα κάθησαν τόν πύργο πικραμένοι! 'Εκει πού είχ' ο Λάζαρος τόν άψηλό του θρόνο. Κ' είπεν ο μαύρος μηνυτής στόν άλλολε με πόνο: —'Αυτό είν' τόν περήφανο τού Λάζαρου παλάτι; Γάχα να θρισκεται ψυχή και άνοίγμένο μάτι Στούς πύργους τούτους τούς δουπούς;... Κανείς δέν ά- (ποκρίθη Μά ή Μηλίτσα τ' άκουσε και μήνυμα φοδηθή... Και δίχως να στραφή σ' αυτούς και μάτι να σηκώση —'Κόρακες μαύροι, φώναξε, ή Παναγία να δώση, Νδναι τόν μήνυμα καλό πού φέρνετε σ' εμένα! Πέστε μου πόθεν έρχεστε με νύχτα ματωμένα;»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.